

ענף בלתי תלוי

„ענף“ משרה למעשה מאבהותו התוקית ד בעלת הסמכא בקובץ זה בתימה „מקרא כשני שירי אהבה מאת יהודה עמיחי“ שני הי שירים הגם: 1. היי שלום. 2. כגון יגון. דן מירון מזכיר לנו במספר זה את מקומו כי סבקר המעולה ביותר של „דור-הביניים“ (לעומת מוקד ושאר הנערים) מירון חוקע כאן משמרות-ביקורת בעמדתו של עמיחי כמשורר. הוא מנתח באיזמלו הכנה אותן סיטואציות פיוטיות עמיתאיות, הוא משהה את משקלי טעמים, מירון מחלק כמו בביקורתו את השירה העמיתאית ואת עדנותה רבת הי משקלי הקצב השירי-זכרי מול העדנה הנשית של אחרית השורות.

השיר השני של עמיחי מועמד עיי מירון כהמשך אודגאני ל„היי שלום“ מירון מספל אמנם בעדנה מוגזמת כביקורות מקורות הי שירה ומועקותיה ואחר מובילנו בידו הי אמונה והמהוקצעת לקראת התפרקותן הסר- סית של השורות.

מתרמגו המשתייך כבר לדור המבוגר יותר כתב על „שתי פרשיות של י.ח. ברנר“ וי ממשיך באון רב בתהליך שהפך לאחרונה להיות לאופנה מקובלת של „אימוץ סופרים שאינם בחיים“ (דוגמת אימוץ שטיינברג עיי זך). מגד מנסה בצורה תמוהה ביותר ובלתי הגיונית להפחית ולפגוע בערכם של יוצרים צעירים-ממנו בעזרת הערות שנוגות כביכול הפוגעות בצדה עקיפה בכבוד יצירתו של ברנר, מורז מאוד!

גבריאל מוקד (22 אפשרויות של פסיכודר- גים) מיוצג ב„ענף“ במאמר הנקרא „הקדמה לשיחה עם הכוהן ביהמשפטי לקמקא“. כי סתיחת ביקורתו קובע למעשה מוקד מסמרות משלו במבנה ספרות מבוא-המאה העשרים כשהוא מעמיד את פרוסס וגויס בורם הי „אסטתי“ ואת קמקא בחדם „אתי“ או דתי, גראה לי כמיותר להזכיר למר מוקד על יסודות רליגיוזיים ביצירתו של גויס, מקורות נוסח תומס איש-אקמינו ועוד. ג. מוקד ממשיך לטפל ולסרביל את גושאי החומיה כאילו והיו אלו תחבושות סטיריליות התואמות אך ורק לידיו העדינות, יש גם בתחילת המאמר מאין פיאור עצמי נוסח אה-לה-מוקד לשליטתו ברזי ספרות, מוקד ממשיך בדרכו הבולטת של הרכבת פסוקים עבים וחסרי פשר לקורא ד- אימלל, גראה לי שפסוקיו של מוקד הולמים את אשר אמר המבקר ראדק RADEK על „ויליסס“ של גויס: „ערימת זבל, אכולת תולעים, המצולמת במצלמת קולנוע דרך מיקרוסקופ“, אך יחד עם זאת עדיף בעיני שמבקר נוסח-מוקד ימשיך ויכתוב בנושאים דציניים, מאשר יבוסס במימדמנה וסיפרות עכורה אשר הוא יצר בשדה ספר ושיר בארץ. מרבית משתחפי „ענף“ שייכים למעשה „לדור-הביניים“ של הספרות „הצעירה“ (מחוץ לדליה הרץ ותרצה אתר) אך עצם הופעתם מתחת לקורת גג שאינה מחייבת מבחינת הפלספורמה המוראלית, נוסח „עקד“ או „עכשיר“, אלא מתחת ליריעת ספרות ראוויה לשמה, הרי שיש לראות בזאת אות מבשר טובה לבאות.

קובץ „ענף“ טיצא החודש לאור בעריכתו של דן מירון משמש אכסניה חר-פעמית ל-12 סופרים, משוררים ומבקרים (דן פגיס, צמליה כרמון, יהודה עמיחי, מתי מגד, דוד אבידן, יורם קניוק, דליה הרץ, גבריאל מוקד, דליה דביקוביץ, אהרן אפלמל, תרצה אתר, דן מירון), אשר טרביתם משתייכים לדור הי ביניים של הספרות הצברית ובחלקם הקטן למשמרת הצעירה יותר. יש לראות בקובץ זה מעין נסיון ליציאה מאותו מערך ביהודי קבוצתי השורר כיום בספרות ובביקורת בארץ. „ענף“ הוא איפא הקובץ הספרותי בעל הרמה.

בשירה: שמונת שיריו של דן נגיס מזכירים לנו את פגיס משורר „שעון הזול“, המשורר שולט כאן באותה עדינות בלתי נמנעת של משורר הרחוק מלהיות נושא דגל ולכן הוא נמנע בכל לבו וכתובתו מוזיס פוסים והסתבכויות של לשון, ושל תכנים ורעיונות.

דוד אבידן מוצג ב„שירים תחת לחץ“ שהגם שירים אוסיניים ביותר לו, שירים אלו נושאים כל אותן ואריאציות, שורות וצצצ- עילשון המוכילים אותנו לעולמותיו הרח- קים שלו וממנו, אמנם בין השורות ננסה אבידן לפאר את עצמו. בשיריו אלה מצדיק הוא את מקומו בין משורריו, דליה רביקוביץ מוגשת בתמישה שירים, שירים שאינם כבר „אהבת תפוח הזהב“ שלה, אך שומרינו על טריותם ורענונתם. מקומה של דליה רביקו- ביץ בין משוררות „משמרת-הביניים“ בולט ביותר, תרצה אתר מפרסמת כאן שני שירים „אל הדברים“ ו„האשה“ שהגם שירי אשה אוהבת, בעלת ידע מופרז במידת מה כי תחביר השירה המודלנית, כנות רגשותיה של תרצה אתר מוטלת בספק רב.

יהודה עמיחי מגיש שני שירים משל עמיחי בעל „אשר להלן יקראו האוהבים“ והסתיו מוקדם בירושלים“ ושל „עכשיו ובימים הי אחרים“. את עמיחי השר את שירת התפוררות האהבה „מעל מטחך משק כנפי עתון“ ודרכו הלירית המיוחדת כשהוא מתרגם לשירה את בדידותו של האדם בן תקופתנו כ„...נך לי עמוד: להוציא סתקאות / מכיסים עמקים: / הרבה שמות והרבה כתובות, / ולא לקרוא ולא לבקר: / רק לעמוד. / ועננים עוברים לאטם...“ שורות אלו מזכירות לנו פעם נוספת כי עמיחי הבולט במשוררי „דור- הביניים“ על-אף דביקותו הרבה במשוררים כו. ה. אודן ואליזה לסקר שילר.

פרוזה: צמליה כהנא רמון מתגלית לנו פעם נוספת והפעם בסיפור אודות אורח- החיים באוניברסיטה הישנה שעל הרי-הצופים, הסיפור הוא בעל טמסראמנט ודמיון רב, אשר בכוחה של צמליה כרמון הוא ומתעלה בהרבה מעל לתיאורי וסיפורי י. האזרחי וב. תמוז על תקופה זו, הצורה כה מובילה ע. כרמון דמויותיה וגבוריה היא עניינית כי יותר ושוטפת, מצעד הרבר שאין ע. כרמון תופסת את המקום הראוי לה בין מספרי הארץ.

ספרו של יורם קניוק „הכנות לפגישה“ הוא למעשה חזרה של קניוק לסיפורים על הישראלי בחו"ל — („היורד למעלה“) על בדידותו וזרותו לכל הסובב אוחו, מערך מחשבותיו, העלילה עשויים בדרך של כתיבה מודלנית לחלוטין, כתיבה שאומנם אינה נטולת השפעות, אך מבחינת שטף כתיבה וסיגנון הרי שקניוק עולה כיום מעל למרבית מספרי „דור-הביניים“.

אהרן אפלמלד („עשן“) מופיע כאן ונשלושה ספורים מתוך ספרו „בגיא פורה“ הנומד ל- הופיע בקרוב בהוצאת „שוקן“, הספורים הם „מסעותיו של אנדריקו“, „השירה“ ו„בגובה הקד“, הסיפורים הגם „אפלפלדיים“ ביותר מלוטשים ורבי עדנה, עלילת הסיפויים היא אודות גיא ההריגה באירוסה בימי מלחה-ע הי, אפלמלד עם כל עדנת המשורר שבו מספר לנו בעזרת אלמנטים אישיים ואנושיים שלו את אשר שאר סופרי השואה מזניחים. **בביקורת:** דן מירון אביו ומולידו של